

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

21. DUBNA 2024

Z obsahu:

K uzdravení pastýře dochází tehdy, když si nechá od Ježíše odpustit

Homilie papeže Františka o Zeleném čtvrtku při Missa chrismatis, vatikánská bazilika sv. Petra, 28. března 2024
- strana 2 -

Svatý Petr de Betancur

Libor Rösner
- strana 4 -

Kněz a oběť

Sv. Jan Pavel II.
- strana 7 -

Dobry pastýř

Tomáš Maria Dąbek OSB
- strana 8 -

Eucharistický zázrak

v Cascii
- strana 9 -

Svatý arcibiskup Lukáš

(1877–1961)
- strana 10 -

Vatikán: Úsilí o všeobecný

**zákaz surogátního
mateřství je velkou bitvou**

naší civilizace
- strana 12 -

Heřman Josef (28)

Wilhelm Hünermann
- strana 13 -

Cristóbal García Salmerón (1603–1673): Dobry pastýř

K uzdravení pastýře dochází tehdy, když si nechá od Ježíše odpustit

Homilie papeže Františka o Zeleném čtvrtku při Missa chrismatis, vatikánská bazilika sv. Petra, 28. března 2024

„V synagoze na něj všichni upírali oči.“ (Lk 4,20) Tento úryvek z evangelia je vždy působivý a vede člověka k vizualizaci oné scény: představíme si ten okamžik ticha, v němž se všechny oči upíraly na Ježíše

ve směsici úžasu a nedůvěry. Víme však, jak to skončilo: poté, co Ježíš demaskoval falešná očekávání svých krajanů, „byli naplněni rozhořčením“ (Lk 4,28), vyšli ven a vyhnali ho z města. Jejich oči se

upíraly na Ježíše, ale jejich srdce se nechtělo na základě jeho poselství změnit. Tak přišli o životní šanci.

Dnešní večer, na Zelený čtvrtek, dochází k vzájemnému protnutí pohledů. Hlavním hrdinou je první pastýř naší církve, Petr. Ani on zpočátku nevěřil „demaskujícímu“ slovu, které mu Kristus adresoval: „Třikrát mě zapřeš.“ (Mk 14,30) Proto „ztratil Ježíše z očí“ a zapřel ho, když kohout zazpíval. Ale když pak „Pán se obrátil a pohlédl“ na něj, „vzpomněl si na slovo, které mu Pán řekl. (...) Vyšel

Pokračování na str. 5

Není pastýř jako pastýř... Dnes už pastýřův ovcí moc nepotkáme, ale i tak víme, že každý z nich zachází se svým stádem jinak. Důležité však je – a to odlišuje dobrého pastýře od špatného –, zda pastýřova činnost prospívá jeho stádu. Špatný pastýř považuje své ovce pouze za dobytek, který má vydat užitek, a je jedno, jestli se z toho množství jedna či dvě ovce ztratí – snad pragmatické, avšak ne láskyplné. Dobrý pastýř oproti tomu se stará o své ovce proto, že je má rád a na každé z nich mu záleží – prý idylka, ale hodná následování. Kam tím mířím? Pán Ježíš je oním Dobrým pastýřem, za kterým jdou lidé jako ovce – nikoliv na porážku, jak praví zlomyslné přísloví, ale pro život věčný.

Na toto téma bylo toho již napsáno a řečeno mnoho. A přesto je stále aktuální si připomínat zřejmé skutečnosti. Důvod? Člověk je ovlivněn dědičným hříchem, proto stále chybuje, a je tvorem zapomenutlivým, jak dokazují opakující se situace a chybná řešení v historii lidstva. Využijme tedy této čtvrté neděle velikonoční – neděle Dobrého pastýře, která je také Dnem modliteb za duchovní povolání: znovu se nejen zamysleme nad tím, kým je Dobrý pastýř Ježíš Kristus, a také kým jsou jeho zástupci – biskupové a kněží. A znovu prohlubme své modlitební úsilí za posvěcení kněží a za nová duchovní povolání.

Kněz a oběť – obětní aspekt je základním rozměrem Kristova kněžství, napsal sv. Jan Pavel II. v jubilejním roce 2000. (str. 7) Jak však tomu správ-

Editorial

ně rozumět? Odpověď hledejme v dnešním Janově evangeliu u Ježíše: znamená to dávat svůj život za ovce, a to dobrovolně. Jak? Vrchol této oběti jsme viděli o Velikonocích... Je smutné, když se najdou tací, kteří tvrdí, že v dnešní době hovořit o oběti je „poněkud nedomoderní“. Ale co by lidská společnost byla bez obětí? Pravděpodobně by už žádná nebyla... Rozhodně by však neměla žádné rozumné východisko ze všech zmatků a špatností, z otroctví hříchu, kdyby nebylo Ježíšovy výkupné oběti. A je to tato oběť, která je denně zpřítomňována na nespočtu oltářů celého světa. Nikoliv, oběť není nežádoucím slovem, ale je opravdovou realitou, která hýbe tímto světem!

Nepochybně každý z nás zná někoho z kněží, který je hoden nazývat se dobrým pastýřem podle Ježíšova vzoru a jeho učení. Můžeme však pohlédnout i do řad zasvěcených osob, které se sice nestaly kněžími, ale svoji věrnou službou šli ve šlépějích Dobrého pastýře. V 17. století byl jedním z nich sv. Petr de Betancur. (str. 4) K jeho životopisu není třeba moc dodávat, snad jen zdůraznit jeho nesmírnou touhu po Boží království.

Už vůbec by se neslušelo cokoli přidávat k silnému svědectví pravoslavného arcibiskupa Lukáše Vojno-Jaseněckého. (str. 10–12) Vedle profesních obětí

lékaře stojí za vyzdvižení jeho vrcholný postoj: mučení svých trýznitelů přijímal s jistou vděčností, neboť byl přesvědčen, že to očišťuje duši. Nejednou z politických vězňů komunistického režimu u nás by mohl o tom vyprávět... A zde opět můžeme říci: kněz a oběť!

Jak nápadně odlišně působí případ kněze z Cascie, který nedbale vložil svatou Hostii mezi stránky breviáře, když se vypravil posloužit nemocnému sedlákovi! (str. 9) Kolik kněží to může varovat i dnes! I kdyby jen jednoho, Dobrému pastýři nedbalost způsobí i tak obrovskou bolest... Jak je potřeba modliteb za svatost kněží a za to, aby se nenechali svěst tímto světem, nezvlažněli, ale zůstali přes oběti věrní službě a účt k Pánu, jehož jsou zde na zemi vysvěcenými zástupci! Cestu k duchovnímu uzdravení chybujícího či padlého kněze důtklivě připomněl papež František o letošním Zeleném čtvrtku při mši svaté se svěcením olejů: s kajícím se srdcem předstoupit před Pána Ježíše a nechat si odpustit. Trojjediný Bůh nikdy nenechá hříšníka bez pomoci k nápravě, změně smýšlení a života; vše se však odvíjí od svobodné hříšnickovy vůle, zda bude ochoten přijmout Boží milosrdenství...

Z toho všeho si můžeme vzít ponaučení také my, kdo nejsme osobami zasvěcenými Pánu Bohu. Jaké? Ponechávám vrátka mysli a srdce zcela otevřená. Vždyť vztah s Trojjediným Bohem je osobním tajemstvím každého z nás.

Daniel Dehner

Pro dnešní setkání s Pánem se musíš vrátit do Večeřadla a do těch posvátných chvil, kdy se Ježíš před svým utrpením loučí se svými přáteli. Ve svém posledním podobenství, které vytrysklo z jeho milujícího srdce, představuje sám sebe, a proto mluví otevřeně v první osobě. S vědomím bezprostřední blízkosti své smrti chce svým nejdražším zjevit to, co mu nejvíce leží na srdci: je to jeho nevýslovná láska a starostlivost o všechny ty, kvůli kterým přišel na tento svět a pro které se za chvíli vydá na smrt. Naslouchej mu s otevřeným srdcem a s vědomím, že jsi jedním z nich, že tedy jeho vyznání patří i tobě.

Tvůj Pán o sobě prohlašuje, že je *Dobrý pastýř*. Skutečnost je taková, že jeho vztah k *ovcím* daleko přesahuje všechny představy, které nás napadají, když vyslovíme slovo pastýř. Ježíš ti proto chce hned přiblížit ten neuvěřitelně intimní vztah, jaký panuje mezi ním a jeho Otcem, protože tímto vzorem se řídí i jeho vztah k tobě. Chápeš, co to znamená? Tvůj Pastýř tě chová ve svém srdci, protože tě zná důvěrněji, než ty znáš sám sebe. Zná tvou minulost, přítomnost i budoucnost, zná všechny tvé potřeby i sklony, tvé slabosti i neduhy, ví, co nezbytně potřebuješ pro své opravdové zdraví a štěstí. *Znát* znamená pro tvého Pastýře totéž co *milovat*.

Uvědom si však, že stejná podmínka platí i pro tebe. Jsi *jeho ovcí* tou měrou, nakolik i ty *znáš svého Pastýře*. Znáš ho doopravdy? Znáš dobře jeho tvář a jeho hlas? Znáš jeho nevtíravou, a přece neodbytnou lásku, jeho tichou a bezmeznou trpělivost, s jakou tě hledá na tvých bludných cestách? Jeho ustavičnou nenápadnou, ale důslednou péči, pokornou a laskavou vynalézavost, s jakou i tvoji nevděčnost a vzdorovitost umí obrátit ve tvůj prospěch? Znáš jeho něžnost a starostlivost, s jakou tě vodí na nejlepší pastviny a k nejčistším pramenům? Znáš jeho vlídnou a něžnou, nevtíravou blízkost nejen u tebe, ale přímo v tobě? Znáš jeho Kříž a jeho rány, jeho tiché a pokorné Srdce plné milosrdenství a slitování? Jestliže se necítíš dobře u svého Pastýře, jestliže se ti po něm nestýská, je to jen proto, že ho málo znáš. On se před tebou neskrývá ani neodchází, jen se ti nevnučuje. Vydal se za tebe dříve, než jsi byl a než jsi ho poznal. Nemáš jiného pastý-

Pastýř a jeho stádo

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Bude jeden ovčinec a jeden pastýř.

ře tak dobrého. Co by ti ještě nedal, když dal za tebe svůj život?

Tvůj Pastýř však zná nejen tebe, ale i tvé nepřátele. Zná velmi dobře vlky, kteří žijí po tvé krvi. Zná jejich zlobu a jejich podlost, zná velmi dobře jejich taktiku, s jakou *trhají, rozdělují, rozhánějí stádo*, aby se zmocnili jednotlivých ovčí. Zná také všechny *najaté pastýře*, kteří nemyslí na ovce, ale na svůj prospěch, na svou slávu, na své pohodlné bezpečí, kteří mluví, ale ve skutečnosti pro tebe nehnou ani prstem, aby tě vytrhli z nebezpečí, naopak, zdaleka utečou, nebo se dokonce spojí s vlky, protože jim *na tobě nezáleží*.

Čím lépe znáš pravého Pastýře, tím bezpečněji můžeš rozpoznat ty, kteří *pracují jen za mzdu*. Těm se zdaleka vyhýbej, protože přicházejí v *beránčím převleku*, ale neznají tě ani tě nemilují. Nic pro tebe neudělali, nic pro tebe neobětováni ani nevytrpěli. Jen lákají falešnými slovy. Chtějí ti namluvit, že ti nikde nic nehrozí, že si můžeš hledat pastvu, kde se ti zlíbí, že jsi ovce dostatečně vyspělá a soběstačná a nepotřebuješ, aby tě někdo vodil za ruku. Že si v pastýřově omezujícím houfu nevychnutáš svou samostatnost a svobodu. Otevři dobře své oči a uvidíš, že je jich mnoho a jsou nablízku, potulují se i uprostřed stáda. Ale nemusíš se bát, pokud Ježíši dovolíš, aby tě vzal do své náruče. Nesmíš však zapomínat, že tě nemůže zachránit proti tvé vůli, a to nikoliv proto, že by tě nemiloval, ale jeho láska znamená také úctu k tvé osobní svobodě a důstojnosti, kterou tě obdařil Otec. Je to Pastýř, který si plně zaslouží tvou na-prostou důvěru. *V nikom jiném není spásy*.

Uvědom si, že není pro tebe nic výhodnějšího a bezpečnějšího než přidržet se Ježíšova stáda. Je to stádo, které je u svého pastýře za všech okolností, za všech bouří a nepohody v opravdovém bezpečí. Je to stádo, které má velkou budoucnost. Nakonec nebude žádného jiného stáda než to, které si založil on sám. Ježíš se *proto narodil a proto přišel*

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 4,8-12

Petr, naplněn Duchem Svatým, řekl: „Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých: skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý. On je ten »kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kvádr nárožní«. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“

2. čtení – 1 Jan 3,1-2

Milovaní! Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím

Dokončení na str. 5

na svět,⁽¹⁾ aby zachránil i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ony se mají těšit z jeho laskavého a milého hlasu, z jeho péče, z jeho volání, kterým oslovil i tebe. V nikom jiném není spásy, není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. Jen jako ovce tohoto Pastýře jsme nazváni Božími dětmi, a skutečně jimi jsme. Proto jsme světu tak cizí a nepohodlní, že nepoznal Boha, že nechce znát jediného Dobrého pastýře, zůstává pro něho cizí, proto ho odhodil.

Pokloň se Dobrému pastýři a ze srdce mu děkuj za jeho velká slova naděje a záruku radostné a bezpečné budoucnosti. Poděkuj mu i za všechny ty, kteří jsou a kteří budou *jeho⁽²⁾*, kteří jej milují a s ním a v něm vedou jeho stádo, aby *chválilo Pána, protože je dobrý a protože věčně je jeho milosrdenství*.

Ty jsi můj Bůh, děkuj ti. Budu tě slavit, můj Bože!⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Jan 18,37; ⁽²⁾ srov. Jan 21,15-17;

⁽³⁾ srov. Ž 118,28-29.

Svatý Petr de Betancur

„Hledejte přátelství s Bohem skrze Pannu Marii,“ říkával tento světec. On sám je hledával i skrze přátelství s chudými, přátelství úzké, přátelství služebné. Odevzdal se jim v daleké Guatemale v míře vrchovaté, takže již za života se věřilo, že jednou bude prohlášen za svatého. Trvalo dlouho, než se tak stalo, nicméně stalo se tak zcela po právu.

Jeho rodištěm byly 21. března 1626 Kanárské ostrovy, jmenovitě Tenerife, kde vyrůstal ve městě Vilaflor de Chasna jako jedno z pěti dětí zbožných rodičů. Spolu s dalšími sourozenci jim pomáhal na nevelkém poli a časem na něj jakožto na nejmladšího přeshlo pasení koz.

Zbožnost byla Petrovi dána do vínku, stejně jako starost o věci Boží. Slyšával o zemích daleko za oceánem, kde žijí lidé, kteří dosud nepoznali Krista a kteří žijí, pokud je ovládnou kořistiví conquistadoři. Došel k závěru, že plamen, který se v něm při myšlenkách na tuto skutečnost rozhořel, se rovná Božím volání. Petr se tímto plamenem nechal pohltit a ve svých 23 letech vstoupil na palubu lodí, která plula do kubánské Havany.

Zde setrval Petr několik měsíců na faře u kněze pocházejícího taktéž z Tenerife. Aklimatizoval se a poté odplul do Hondurasu (přičemž plavbu si musel po celý čas odpracovávat jak pomocný dělník) a ještě později do Guatemaly.

Začátky v této zemi však měl krušné. Prakticky okamžitě ho na lůžko upoutala těžká nemoc. Nicméně také zde se ukázala platnost rčení, že všechno zlé je k něčemu dobré. Kurýroval se mezi místními, často nejchudšími, což se ukázalo jako velká devíza do budoucna.

Po vyléčení se Petr vrhl na studia v jezuitské koleji sv. Lukáše, avšak jezuitou ani knězem se nestal (podle životopisců dělal pokroky spíše ve ctnostech než ve studiu), zato vstoupil do třetího řádu sv. Františka a začal žít v klášteře zasvěceném tomuto assiskému světci v Antiqué Guatemala jako Petr od sv. Josefa. (Později zde byl podle svého přání právě v kapli třetího řádu pohřben.) A dal se do díla, kvůli němuž absolvoval únavnou plavbu přes Atlantik a díky němuž si vysloužil slávu oltáře.

Serviam – budu sloužit. Toto motto si mohl vepsat do pomyslného erbu. Sloužil

chudým, zakládal pro ně útulky, jakož i zotavovnu pro rekonvalescenty – první zařízení tohoto druhu na světě. Brzy na tuto činnost nebyl sám, přidružili se k němu další nadšenci, takže v roce 1656 mohli svému konání dát punc oficiálnosti a založit Řád bratří Panny Marie Betlémské, schválený v roce 1667. Právě služba chudým měla být hlavní náplní života jeho členů, kteří se řídili františkánskými stanovami. „Pamatujte, bratři, že máme duši. Pamatujte na to, že když ji ztratíme, už ji nezískáme zpět. Očistěte své myšlenky, bojte se zla, žijte s vědomím, že jednou zemřete,“ říkával Petr svým spolupracovníkům, ale i těm, jimž hlásal Krista.

O sv. Petrovi de Betancur se někdy hovoří jako o předchůdci ideje lidských práv. Zasadoval se totiž o práva a potřeby těch nejubožejších, přičemž se nepohybujeme v Evropě, nýbrž v zaoceánské Guatemale, kde se přes všechnu snahu církve nahlíželo na domorodé obyvatelstvo jako na méněcenné. Petr nedělal rozdíly, ve škole jím založené vedle sebe sedávali bílí i rudí, stejně jako míšenci, totéž platilo pro nemocné a tuláky či poutníky. Pro místní lidi byl „hermano Pedro“, tj. „bratr Petr“, což nejautentičtěji vypovídá o tom, že přijali rodáka z Tenerife za svého. Milovali ho, neboť viděli, že on miluje je. A miloval je, protože miloval Ježíše Krista.

Rodák z Kanárských ostrovů měl celé souostroví aktivít. Učil místní drobo-

Svatý Petr de Betancur

tinu číst a psát, sám konec konců napsal několik knih, a pro přiblížení Pána Ježíše Guatemalanům stavěl vůbec první betlémy na americkém kontinentě. Šířil též pravdu o neposkvrněném početí Panny Marie, tj. dvě století předtím, než dostalo podobu dogmatu. Z toho lze krásně poznat, že toto dogma vyhlášené roku 1854 „nespadlo z nebe“, ale jen potvrdilo dávnou úctu a dávné přesvědčení věřících o Mariině neposkvrněnosti.

Petr de Betancur nežil dlouho, ale i tak toho stihl nesmírně mnoho. Zemřel 25. dubna 1667, tj. ve 41 letech. Zvládl ještě založit nemocnici. Nesplnilo se mu však přání vrátit se aspoň jednou na Tenerife a navštívit ještě jednou mariánské poutní místo v Candelaire, kam v mládí chodil. Byl velkým mariánským ctitelem, lidem kladl na srdce, aby hledali „přátelství s Bohem skrze Pannu Marii“.

Beatifikační proces bratra Petra započal tři desítky let po jeho odchodu na věčnost, leč kvůli různým nepřejícím okolnostem trval desetkrát tak dlouho. Za blahoslaveného ho vyhlásil až roku 1980 Jan Pavel II. současně s „apoštolem Brazílie“ Josefem z Anchiety, také též narozeným na Tenerife, a tím se stali prvními rodáky z Kanárských ostrovů vyzdviženými ke cti oltáře. V roce 2002 pak polský papež prohlásil Petra de Betancur v Guatemala City za svatého – prvního svatého Guatemaly, jejímž je spolupatronem.

Na místě, kde ve Vilafloru vyrůstal, stojí kostel, který je mu zasvěcen. Z tohoto města pochází shodou okolností i chlapec, jehož uzdravení ze zhoubného nádoru mízních uzlin díky Petrovým ostatkům, jež chlapci k tělu přiložila jedna řeholnice, posloužilo v roce 1980 k beatifikaci tohoto nezištného velikána. Na Tenerife je též turistická stezka *Hermano Pedro* zahrnující i místa, kde světec pásával kozy, a patří k nejvýznamnějším poutním trasám na Kanárských ostrovech. Podobná stezka je také v La Antiqua Guatemala, kde taktéž připomíná Petrův život a slouží k poznávání jeho odkazu. Obě jsou nejfrekventovanější v dubnových dnech, kdy se slaví světcův svátek.

Svatý Petr de Betancur je spolupatronem Kanárských ostrovů, patronem těch, kteří pečují o nemocné, a několika měst, mj. i Llana de Pedras v Panamě.

K uzdravení pastýře dochází tehdy, když si nechá od Ježíše odpustit

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

ven a hořce plakal.“ (Lk 22,61–62) Jeho oči byly zaplaveny slzami, které vytryskly ze zraněného srdce a osvobodily ho od falešných přesvědčení a ospravedlnování. Tento hořký pláč změnil jeho život.

Ježíšova slova a činy Petra po celá léta nevychýlily z jeho očekávání, podobného očekávání obyvatel Nazareta: i on čekal politického a mocného Mesiáše, silného a rozhodného, a tváří v tvář pohoršení nad slabým Ježíšem, zatčeným bez odporu, prohlásil: „Neznám ho!“ (Lk 22,57) A je pravda, že ho neznal: začal ho poznávat, když v temnotě zapření dal prostor slzám hanby, slzám pokání. A skutečně ho pozná, až když se „zarmoucen, že se ho potřetí zeptal: »Miluješ mě?«,“ nechá plně proniknout Ježíšovým pohledem. Pak od „neznám ho“ přejde ke slovům: „Pane, ty znáš všechno.“ (Jan 21,17)

Draží bratři kněží, k uzdravení Petrova srdce, k uzdravení apoštola, k uzdravení pastýře dochází tehdy, když si zranění a kající necháme od Ježíše odpustit: procházíme slzami, hořkým pláčem, bolestí, která nám umožňuje znovu objevit lásku. Proto jsem cítil, že bych se s vámi měl podělit o několik myšlenek týkajících se poněkud opomíjeného, ale podstatného aspektu duchovního života; dnes ho znovu navrhuji slovem, které je možná zastara-

lé, ale o němž se domnívám, že je dobré, abychom ho znovu objevili: zkrroušenost.

Toto slovo evokuje bodnutí: zkrroušenost (italsky *compunzione*) je „bodnutí do srdce“, bodání, které ho zraňuje a způsobuje, že tečou slzy pokání. Pomůže nám v tom jedna epizoda, která se stále týká svatého Petra. Ten, proboděný pohledem a slovy zmrtyvchvalého Ježíše, v den Letnic, očistěný a zapálený Duchem, hlásal obyvatelům Jeruzaléma: „Bůh učinil Ježíše, kterého jste vy ukřižovali, Pánem a Mesiášem.“ (srov. Sk 2,36) Posluchači najednou pocítili to zlo, kterého se dopustili, a spásu, kterou jim Pán udělil, a „když to slyšeli,“ říká text, „cítili, jak byli v srdci zasaženi“ (Sk 2,37).

Toto je zkrroušenost: ne pocit viny, který člověka sráží k zemi, ne skrupule, která ochromuje, ale je to blahodárné bodnutí, které páli uvnitř a uzdravuje, protože srdce, když vidí své vlastní zlo a poznává se jako hříšník, se otevírá, přijímá působení Ducha Svatého, živou vodu, která ho dojmá tak, že mu po tváři stékají slzy. Kdo odhodí masku a nechá Boha nahlédnout do svého srdce, dostává dar těchto slz, nejsvětější vody po křtu. Draží bratři kněží, dnes vám přeji toto.

Je však třeba dobře pochopit, co to znamená plakat nad sebou samým. Neznamená to plakat kvůli sobě, jak jsme často v po-

kušení. To se stává například tehdy, když jsme zklamáni nebo znepokojeni svými nesplněnými očekáváními, nepochopením ze strany druhých, třeba našich bratří a nadřízených. Nebo když pro zvláštní a nezdravé potěšení duše rádi omíláme křivdy, kterých se nám dostalo, abychom se litovali, myslíme si, že jsme nedostali, co jsme si zasloužili, a představujeme si, že budoucnost pro nás může chystat jen neustálá negativní překvapení. To – učí nás svatý Pavel – je smutek podle světa, na rozdíl od smutku podle Boha.

Plakat nad sebou naproti tomu znamená vážně litovat toho, že jsme Boha zarmoutili hříchem; znamená to uznat, že jsme stále v dlužích a nikdy v zásluhách; znamená to přiznat si, že jsme ztratili cestu ke svatosti, protože jsme nedokázali zachovat víru v lásku toho, který za mě dal svůj život. Znamená to podívat se do svého nitra a oplakávat svou nevděčnost a nestálost; znamená to se smutkem rozjímat o své obojaktosti a falešnosti; znamená to sestoupit do hlubin svého pokrytectví, klerikálního pokrytectví, draží bratři, toho pokrytectví, do kterého tolik, tolik sklouzáváme... Dávejte si pozor na klerikální pokrytectví. A to znamená znovu pozvednout oči k Ukřižovanému a nechat se pohnout jeho láskou, která vždy odpouští a povznáší, která nikdy nezklame očekávání těch, kdo v něj důvěřují. Tak slzy dál padají a očišťují srdce.

Zkrroušenost totiž vyžaduje námahu, ale obnovuje pokoj; nezpůsobuje úzkost, ale zbavuje duši břemen, protože působí v ráně hříchu a disponuje nás k tomu, abychom právě tam přijali Pánovo pohlazení, které proměňuje srdce, když je „zkrroušené a utrápené“ (srov. Ž 51,19), obměkčené slzami. Zkrroušenost je tak protilátkou proti

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

Evangelium - Jan 10,11-18

Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý. Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. Kdo je najatý za mzdu a není pastýř a je muž ovce nepatří, jak vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk, a vlk je uchvacuje a rozhání. Vždyť je najatý za mzdu a na ovcích mu nezáleží. Já jsem dobrý pastýř; znám svo-

je ovce a moje ovce znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stáde, jen jeden pastýř. Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc zase ho přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.“

Modlitba kněze

Kéž je na mé tváři, Kriste, stále vidět Tvé nekonečné slitování pro všechnu opuštěnost. V mém pohledu a na mých rtech Tvoje odpuštění. Na mém úsměvu Tvoje láskyplná, hluboká něžnost. A když musím sám v sobě najít slovo, které vytváří svatost, slovo vítězství, kéž je v mém srdci, Ježíši, přítomno Tvé Srdce, aby Tě lidé mohli milovat, jak já Tě miluji.

Marta Robinová, Zelený čtvrtek 25. 3. 1937

sklerokardii, oné tvrdosti srdce, kterou Ježíš tolik odsuzuje (srov. Mk 3,5; 10,5). Srdce totiž bez pokání a slz ztuhne: nejprve se stane navyklým, pak nesnášenlivým k problémům a lhostejným k lidem, pak chladným a téměř netečným, jako by bylo obaleno neprolomitelnou kůrou, a nakonec srdcem kamenným. Ale tak jako kapka rozrušuje kámen, tak slzy pomalu rozrušují zatvrzelá srdce. Tak jsme svědky zázraku smutku, dobrého smutku vedoucího ke sladkosti.

Pak chápeme, proč duchovní učitelé trvají na zkroušenosti. Svátý Benedikt nás vyzývá, abychom každý den „se slzami a sténáním vyznávali Bohu své minulé viny“, a potvrzuje, že modlitbou „nebudeme vyslyšeni kvůli našim slovům, ale kvůli čistotě našeho srdce a zkroušenosti, která stírá naše slzy“. A jestliže pro svatého Jana Zlatoústého jediná slza uhasí žár provinění, v *Následování Krista* se doporučuje: „Odevzdej se zkroušenosti srdce“, neboť „pro lehkomyšlnost srdce a nedbalost svých vin si často neuvědomujeme trápení své duše“. Zkroušenost je lékem, neboť nás přivádí zpět k pravdě o nás samých, takže hloubka naší hříšnosti odhaluje nekonečně větší skutečnost, že nám bylo odpuštěno, radost z toho, že nám bylo odpuštěno. Proto nepřekvapuje výrok Izáka z Ninive: „Kdo zapomíná na míru svých hříchů, zapomíná na míru Boží milosti vůči němu.“

Je pravda, drazí bratři a sestry, že každé vnitřní znovuzrození vždy pramení ze setkání naší bídý s jeho milosrdenstvím, každé vnitřní znovuzrození prochází naší chudobou ducha, která umožňuje Duchu Svatému, aby nás obohatil. V tomto světle lze pochopit silná tvrzení tolika duchovních mistrů. Vzpomeňme si na paradoxní slova svatého Izáka: „Ten, kdo zná své vlastní hříchy (...), je větší než ten, kdo modlitbou křísí mrtvé. Kdo hodinu pláče nad sebou samým, je větší než ten, kdo slouží celému světu kontemplací (...). Ten, komu je dáno poznat sebe sama, je větší než ten, komu je dáno vidět anděly.“

Bratři, pojďme nyní k nám, kněžím, a ptejme se sami sebe, kolik zkroušenosti a slz je přítomno v našem zpytování svědomí a v naší modlitbě. Ptejme se sami sebe, zda s přibývajícím věkem přibývá slz. V tomto ohledu platí opak biologického života, kdy člověk, když dospěje, pláče méně než

v dětství. Naproti tomu v duchovním životě, kde se počítá stát se dítětem (srov. Mt 18,3), ten, kdo nepláče, upadá do regrese, vnitřně stárne, zatímco ten, kdo dospěje k prostší a důvěrnější modlitbě, tvořené adorací a pohnutím před Bohem, takový člověk zraje. Stále méně se váže na sebe a stále více na Krista a stává se chudým v duchu. Tak se cítí být blíže chudým, miláčkům Božím, které si dříve držel v odstupu – jak píše svatý František ve svém testamentu –, protože byl v hříchu, ale jejichž společnost se pak mění z hořké na sladkou. A tak ten, kdo je ve svém srdci soucitný, se cítí stále více jako bratr všech hříšníků světa, bez jakéhokoli náznaku nadřazenosti nebo přísného posuzování, ale vždy s touhou milovat a napravovat.

A to je, drazí bratři, další vlastnost zkroušenosti: solidarita. Učenlivé srdce, osvobozené duchem blahoslavenství, přirozeně inklinuje ke zkroušenosti nad druhými: místo aby se hněvalo a pohoršovalo nad zlem, které páchají bratři, pláče nad jejich hříchy. Není pohoršeno. Dochází k jakémusi zvratu, kdy se přirozený sklon k nesmiřitelnosti vůči sobě a nepružnosti vůči druhým obrací a člověk se díky Boží milosti stává pevným vůči sobě a milosrdným vůči druhým. A Hospodin hledá, zvláště mezi těmi, kdo se mu zasvětili, ty, kdo pláčou nad hříchy církve a světa a stávají se nástroji přimluvy za všechny. Kolik hrdinných svědků v církvi nám ukazuje tuto cestu! Vzpomeňme na mnichy pouště na Východě i na Západě; na nepřetržitou přimluvu, tvořenou sténáním a slzami, svatého Řehoře z Nareku; na františkánskou oběť za nemilovanou Lásku; na kněze, jako byl kurát z Arsu, kteří žili pokáním pro spásu druhých. Drazí bratři, to není poezie, to je kněžství!

Drazí bratři, od nás, svých pastýřů, Bůh nežádá pohrdavé soudy nad těmi, kdo nevěří, ale lásku a slzy pro ty, kdo jsou daleko. Těžké situace, které vidíme a prožíváme, nedostatek víry, utrpení, kterého se

dotykáme, ve styku se zkroušeným srdcem nevzbuzují rozhodnost ve sporu, ale vytrvalost v milosrdenství. Jak moc se potřebujeme osvobodit od hrubosti a obviňování, od sobectví a ctižádosti, od strnulosti a nespokojenosti, abychom se svěřili a spolehli na Boha a našli v něm pokoj, který zachraňuje před každou bouří! Klanějme se, přimlouvejme se a plačme za druhé: dovolíme Hospodinu, aby konal zázraky. A nebojme se: on nás překvapí!

Naše služba bude mít užitek. Dnes, v sekulární společnosti, nám hrozí, že budeme velmi aktivní a zároveň se budeme cítit bezmocní, což má za následek, že ztratíme nadšení a budeme v pokušení „vytáhnout vesla na loď“, uzavřít se do svých stížností – běda stížnostem! – a nechat velikost problémů převážit nad velikostí Boží. Pokud se to stane, staneme se zatrpklými a pichlavými, stále pomlouváme, stále hledáme nějakou příležitost ke stížnostem. Pokud se však na druhé straně hořkost a zkroušenost obrátí místo ke světu k našemu vlastnímu srdci, Bůh nás neopomene navštívit a pozvednout. Jak nás k tomu nabádá *Následování Krista*: „Nenos v sobě záležitosti druhých, ani se nevměšuj do toho, co dělají významnější lidé; raději vždy a v první řadě bdi nad sebou a napomenutí adresuj zvláště sobě, než je budeš adresovat jiným lidem, i těm, kteří jsou ti blízcí. Nebuď smutný, když se ti nedostane přízně lidí; to, co by tě mělo tížit a zarmucovat, je naopak vědomí, že nejsi zcela a jistě na cestě dobra.“

Nakonec bych chtěl zdůraznit jeden podstatný aspekt: zkroušenost není ani tak výsledkem našeho cvičení, ale je milostí a jako takovou je třeba si ji vyprosit v modlitbě. Pokání je dar od Boha, je to ovoce působení Ducha Svatého. Abychom usnadnili jeho růst, podělím se o dvě drobné rady. První je nedívat se na život a povolání v perspektivě efektivit a okamžitosti, spojené pouze s dneškem a jeho naléhavostí a očekáváním, ale v cel-

ku minulosti a budoucnosti. Z minulosti pamatovat na Boží věrnost – Bůh je věrný –, připomínat si jeho odpuštění, zakotvit v jeho lásce; a z budoucnosti myslet na věčný cíl, k němuž jsme povoláni, na konečný cíl naší existence. Rozšiřování obzorů, drazí bratři, rozšiřování obzorů pomáhá rozšiřovat naše srdce, povzbuzuje nás, abychom se s Hospodínem vrátili k sobě samým a zakoušeli zkroušenost. Druhá rada, která přichází jako důsledek: znovu objevme potřebu věnovat se modlitbě, která není povinná a účelná, ale svobodná, tichá a dlouhá. Bratře, jaká je tvá modlitba? Vraťme se k adoraci – zapomněl jsi adorovat? – a vraťme se k modlitbě srdce. Opakujeme: Ježíši, Synu Boží, smiluj se nade mnou, hříšníkem! Pociťujeme Boží velikost v naší nízkosti hříšníků, abychom se mohli podívat do svého nitra a nechali svůj pohled projít skrze něj. Znovu objevme moudrost svaté matky církve, která nás do modlitby uvádí vždy vzýváním chudáka, který volá: Bože, pospěš mi na pomoc!

Drazí, vraťme se nakonec ke svatému Petrovi a jeho slzám. Oltář umístěný nad jeho hrobem nás nemůže nepřimět k zamýšlení nad tím, kolikrát my, kteří tam každý den říkáme: „Vezměte a jezte z toho všichni: toto je mé tělo, které se za vás vydává“, kolikrát zklameme a zarmoutíme toho, který nás miluje natolik, že naše ruce učinil nástroji své přítomnosti. Je proto dobré, aby nám byla vlastní ta slova, jimiž se potichu připravujeme: „S duší pokornou a se srdcem zkroušeným“, a pak: „Smyj ze mě Bože moji nepravost a očisť mě od mých hříchů.“ Ve všem nás, bratři, utěšuje jistota, kterou nám dnes předává Slovo: Pán, pomazaný (srov. Lk 4,18), přišel „obvázat rány zlomených srdcí“ (Iz 61,1). Je-li tedy srdce zlomené, může být Ježíšem obvázáno a uzdraveno. Děkuji vám, drazí kněží, děkuji vám za vaše otevřená a poddajná srdce; děkuji vám za vaši práci a děkuji vám za vaše slzy; děkuji vám, že přinášíte zázrak milosrdenství – vždy odpouštějte, buďte milosrdní – a přinášíte toto milosrdenství Boží bratřím a sestrám naší doby. Drazí kněží, kéž vás Hospodín potěší, povzbudí a odmění. Děkuji vám.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Kněz a oběť

Myšlenky z Listu Svatého otce Jana Pavla II. kněžím k Zelenému čtvrtku 2000

Z tohoto místa, na němž Kristus vyslovil posvátná slova ustavující eucharistii, vás vybízím, drazí kněží, abyste znovu objevovali „dar“ a „tajemství“, které jsme přijali. Abychom je mohli plně uchopit, musíme začít úvahou o Kristově kněžství. Mocí křtu má na něm samozřejmě účast veškerý Boží lid. II. vatikánský koncil nám však připomíná, že vedle tohoto kněžství společného všem pokřtěným existuje také kněžství specifické, služebné, které se od všeobecného liší podstatou, třebaže je s ním vnitřně spjata (srov. *Lumen gentium*, 10).

Jubileum vtělení nám poskytuje mimořádný pohled na Kristovo kněžství. Vybízí nás k tomu, abychom v Kristu nazírali vnitřní spojitost mezi jeho kněžstvím a tajemstvím jeho osoby...

Současně byl doveden k dokonalosti také smysl obětování, které je zcela kněžským úkonem. Kristus na Golgotě učinil svůj vlastní život obětí věčné hodnoty, „vykupitelskou“ obětí, která navždy otevřela cestu ke společenství s Bohem, přerušenu hříchem.

Světlo do tohoto tajemství přináší list Židům, v němž z Kristových rtů zaznívá několik veršů 40. žalmu: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. (...) Tady jsem, abych naplnil, Bože, tvou vůli.“ (Žid 10,5,7; srov. Ž 40,7,9) Podle autora listu Kristus vyřkl tato prorocká slova v okamžiku vstupu do světa. Vyjadřují jeho tajemství a poslání, která se tedy uskutečňují od samého okamžiku vtělení, třebaže vrcholí jeho obětí na Golgotě. Od té doby je každé obětování, které kněz vykoná, opětovným přednesením jediné Kristovy oběti před Boha, oběti, která byla učiněna jednou provždy.

Sacerdos et Hostia! Kněz a oběť. Tento obětní aspekt je hlubokým charakteristickým rysem eucharistie a současně je základním rozměrem Kristova kněžství, a v důsledku toho kněžství našeho. Čtème nově v tomto světle slova, která vyslovujeme každý den a která zazněla poprvé právě zde, ve večeřadle: „Vezměte a jezte z toho všichni: Toto je moje tělo, které se za vás vydává. (...) Vezměte a pijte z něho všichni: Toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná.“

Jak se nevracet stále znovu k tomuto tajemství, které objímá celý život církve? (...) Eucharistické tajemství, v němž se zvěstuje a slaví Kristova smrt a zmrtvýchvstání v očekávání jeho příchodu, je srdcem života církve... Kněžství se zrodilo ve večeřadle spolu s eucharistií...

Modlitba za biskupy

Sv. Petr Kanisius (1521-1597)

Všemohoucí věčný Bože, ty jsi pro vedení své svaté církve a zachování jednoty víry ustanovil nad námi biskupy jako nástupce apoštolů, jako strážce a ochránce duší. Prosíme tě naléhavě, vylej na ně plnost svých milostí, která by způsobila, aby byli vždy dobrými pastýři a užitečně pracovali ke tvé slávě a k naší spáse; aby svým slovem, ale především svým příkladem dokonale plnili své povinnosti, které jsou jim uloženy; aby uchovali křesťanskou víru čistou od každého bludu; abychom pod jejich blahodárným vedením mohli povždy žít ve zbožnosti, pokoji a křesťanské lásce. Amen.

Dobry pastýř

Naše obrázky často představují Pána Ježíše jako dobrého pastýře, který na svých bedrech nese nalezenou ovci, obvykle na pozadí celého stáda jiných ovcí. Může se nám zdát, že ovce není tím nejlepším obrazem pro označení lidí, ale u národů s pastevceckou tradicí byly takové obrazy velmi výmluvné. V Japonsku nemohl jeden chlapec pochopit, že ovce může být obrazem člověka. Ukazuje to na rozdíl mezi civilizacemi, které je třeba mít na zřeteli, abychom správně chápali evangelia. Jistěže pro obyvatele Dálného východu, kteří jsou hrdí na úspěchy své kultury a svého vědění, by Kristus použil jiné obrazy.

Inženýr Witold Rychter, velký průkopník motorismu, vzpomíná, jak v Polsku v době mezi dvěma válkami docházelo až k tragikomickým příkladům péče majitele o hospodářská zvířata. Během jednoho závodu jen tak tak unikl nehodě, když se snažil vyhnout ženě, která vyběhla na cestu, aby zachránila svou husu.

Bible, která vznikala v Palestině, často užívá symbolu pastýře jako označení pro vůdce skupiny lidí i pro samotného Boha, a stádo zvířat, zvláště ovcí, na označení lidí, kteří spadali do jejich péče. Stačí si přečíst žalm 23,1–4, Izaiáš 40,11, Ezechiela 34 a další texty, které komentují uvedené citáty. Podobně bude pastýřem Mesiáš, kterého s touhou očekávají zbožní Izraelité (srov. Jer 2,8; Ez 34,1–10).

Biblické pastýřské obrazy dosáhly svého vrcholu v poučení obsaženém v evangeliu sv. Jana, kde Pán nazývá sám sebe Dobrým pastýřem, který dává život za své ovce (srov. Jan 10,11–18).

Ježíš překračuje výpovědi Starého zákona. Svými výroky zachovanými v evangeliu svatého Jana zdůrazňuje nikoliv naplnění starozákonních proroctví, ale svou vlastní vykupitelskou obětí.

Celá 10. kapitola evangelia sv. Jana se týká postavy Dobrého pastýře. Nejvýrazněji se jeho obraz představuje ve verších 11–18. Předtím používá pro nás nezvyklé obrazy „Já jsem dveře k ovcím“ (v. 7), přirovnání k ovčínu, do kterého se ovce zahánějí na noc, aby byly uchráněny před divokými zvířaty. Obvykle jedné ohrady využívalo několik pastýřů, vlastníků stáda. Ráno každý z nich vyváděl své ovce na pastvu a volal je svým hlasem nebo jim hrál charakteristickou melodii na píšťalu. Ovce znají hlas svého pastýře a vycházejí za ním (v. 4). Za cizím nepůjdou. Ježíš využívá tohoto obrazu, aby ukázal na hlu-

boké pouto, které ho váže s vykoupnými lidmi, kteří jsou jeho ovcemi.

Ztotožnění pastýře s dveřmi se může opírat o obyčej východních pastýřů, kteří si v noci lehají před vchod do ohrady, aby účinně bránili ovce, které jsou uvnitř. Semitský termín *bab*, označující dveře, je používán v náboženském jazyku také jako označení pro duchovního vůdce.

Zloději a zločinci vcházejí jinou cestou, nikoliv dveřmi. Ježíš tak označuje falešné mesiáše. Oni přicházejí, aby kradli, zabíjeli a ničili, přivlastňovali si to, co náleží jen pravoplatnému pastýři. Ježíš přišel, aby ovce měly život a měly ho v hojnosti (v. 10).

Ježíš stavi dobrého pastýře do protikladu k najatému, kterému ovce neleží na srdci a který je opouští ve chvíli ohrožení (v. 12). Vlastností dobrého pastýře je dát život za své ovce (v. 11.15). Zde

Bernhard Plockhorst (1825–1907):
Dobry pastýř

obraz překračuje normální lidskou stupnici hodnot: je lépe zachránit svůj život a ztratit třeba část svého jmění, kterým jsou ovce. Ale Ježíšovými ovcemi jsou živé lidské bytosti, rozumné a svobodné, stvořené k Božímu obrazu a podobnosti, i když hynou ve svých hříších.

Zvláště vzrušující jsou verše, které ukazují, že obětí pastýře je zcela dobrovolná. „Já dávám svůj život a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe.“ (v. 17) Je to láska ochotná k nejvyšší oběti. Současně evangelium poukazuje na perspektivu vítězství nad smrtí: „Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout.“ (v. 18) Život, nad kterým má Ježíš svrchovanou moc, má se stát také údělem ovcí, které slyší hlas Dobrého pastýře: „Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“ (v. 10)

S lítostí se obrací Spasitel na ty, kteří ho nechtějí slyšet a nechtějí uvěřit jeho slovu: „Ale vy nevěříte, protože nepatříte k mým ovcím. Moje ovce slyší můj hlas, já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvé z rukou.“ (vv. 26–28) Pouto, které začíná na zemi přijetím Kristova učení, bude trvat po celou věčnost a povede k účasti na jeho štěstí.

Podobné obrazy najdeme v 15. kapitole evangelia sv. Lukáše: ztracená ovce, ztracená drachma, marnotratný syn. Svätý otec⁽¹⁾ se odvolává na tato podobnosti, když ukazuje na Boží odpuštění ve své nauce o Božím milosrdenství.

Naším úvahám o obrazu pastýře a ovcí je nejbližší podobnosti ukazující starostlivost vlastníka, který zanechává devadesát devět ovcí, aby hledal tu, která se ztratila, a pak prožívá velkou radost z jejího nalezení. Lidská kalkulace by opět spíše varovala před zbytečným rizikem. Ale ovce označují lidské bytosti, neopakovatelné, jejichž hodnota je nekonečná. Spasitel podstupuje námahu hledání pro každou z nich. Ukazuje nám také velkou Boží lásku ke každému z nás, když vyzývá k úsilí, aby každý člověk byl zachráněn před zlem a dostalo se mu pomoci při hledání jediné cesty ke spáse.

Určitá podobnost co do pastýřské činnosti se projevuje také v Kaifášově proroctví, které vysvětluje nutnost Ježíšovy smrti, aby byly rozptýlené Boží ovce shromážděny v jedno: „To však neřekl ze sebe,

ale jako velekněz toho roku prorokoval, že Ježíš musí zemřít za národ, a nejen za národ, ale i proto, aby rozptýlené Boží děti shromáždil vjedno.“ (Jan 11,51n) I když lidé v tomto textu nejsou nazýváni ovce, činnost shromáždít vjedno, co je rozptýlené, to je činnost pastýřská. K tomuto verši „Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stádoce a jeden pastýř“ (Jan 10,16) je možno přidružit Ježíšovu velekněžskou modlitbu za jednotu jeho učedníků (Jan 17).

Titul Pastýře používají o Spasiteli i apoštolské listy (srov. Žid 13,20; 1 Petr 2,25; 5,4). Ve Zjevení svatého Jana obsahuje obraz štěstí vyvolených také činnost pastýřské. Beránek bude pást své vyvolené (7,17) a zajistí jim věčné štěstí, ale železným prutem bude vládnout nad neposlušnými národy (2,27; 12,5; 19,15).

Nekonečná láska Božského Srdce se projevuje v péči o všechny potřeby lidí, aby mohli dosáhnout nejvyššího dobra. Ať se naše vděčnost projevuje podobnou starostlivostí o naše ztracené bratry a sestry,

kteří nerozeznávají dobro od zla, podléhají falešným ideologiím a končí na cestě smrti! Modleme se a vyvíjme všemožné úsilí, aby zaslechli hlas Dobrého pastýře a došli do jeho ovčince.

*Z Postanec Serca Jezusowego 2/97
přeložil -lš- (Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Sv. Jan Pavel II. [pozn. red.]

Eucharistický zázrak v Cascii

VCascii je v bazilice zasvěcené svatému Ritě uchovávána také relikvie slavného eucharistického zázraku, který se odehrál v roce 1330 nedaleko Sieny. Kněz byl požádán, aby podal svaté přijímání jednomu nemocnému sedlákovi. Kněz vzal konsekrovanou hostii, nedbale ji vložil mezi stránky breviáře a vydal se k sedlákovi. Po příchodu do domu nemocného a po zpovědi otevřel knihu, aby si vzal hostii, kterou tam vložil, ale ke svému překvapení si všiml, že je potřísněna tak jasnou krví, že prosákla na obě stránky, mezi které byla vložena. Zmatený a kající se kněz se okamžitě vydal do augustiniánského kláštera v Sieně, aby požádal o radu otce Simona Fidatiho z Cascie, který měl pověst svatého muže. Ten po vyslechnutí příběhu udělil

knězi rozhřešení a požádal ho, zda by si obě stránky potřísněné krví mohl ponechat u sebe. Celá řada papežů podpořila uctívání tohoto zázraku a s tím související udělování odpustků.

V listině o uznání relikvie eucharistického zázraku v Cascii z roku 1687 je uveden také text velmi starého kodexu Kláštera svatého Augustina, v němž jsou zaznamenány četné zprávy týkající se zázraku. Kromě tohoto kodexu je tato událost zmíněna také ve stanovách města Cascia z roku 1387, které nařizovaly, že „každý rok o svátku Božího Těla se starosta, konšel a všichni obyvatelé Cascie musí sejít v kostele svatého Augustina a následovat duchovní, kteří musí v průvodu městem nést ctihodnou relikvii Nejsvětějšího Těla Kristova.“

Relikvie eucharistického zázraku

V roce 1930, při příležitosti šestistého výročí této události, byl uspořádán eucharistický kongres pro celou diecézi Norcia; vzácná a umělecky vyvedená monstrance byla tehdy slavnostně inaugurována a byly zveřejněny všechny historické dokumenty týkající se této události.

*Z knihy Carlo Acutis:
Eucharistické zázraky ve světě.
Překlad Jaroslav Pouliček.
TV Lux, s.r.o., Bratislava 2023.
Str. 42-43
(Redakčně upraveno)*

Bazilika sv. Rity v Cascii, v níž je uchovávána relikvie eucharistického zázraku

Svatý arcibiskup Lukáš (1877-1961)

Navzdory veškerému úsilí ani v Sovětském svazu nedosáhl militantní ateismus svého cíle: vykořenit ze srdcí lidí víru v Boha. Naopak, krev mučedníků 20. století přinesla nové, výjimečné světce. Jedním z nich je simferopolský a krymský arcibiskup svatý Lukáš, jehož ruská pravoslavná církev kanonizovala v roce 2000.

Valentin Felixovič Vojno-Jaseněckij (známý rovněž jako Lukáš Krymský), pozdější svatý arcibiskup Lukáš, se narodil 27. dubna 1877 jako čtvrté z pěti dětí v ukrajinském přístavním městě Kerč na východě poloostrova Krym. Jak prozrazuje příjmení, jeho otec pocházel z polské šlechty. Ten žil svoji katolickou víru v tichosti uprostřed své pravoslavné rodiny. Jeho ukrajinská pravoslavná manželka se kvůli špatným zkušenostem s kněžími od církve distancovala. Děti proto vyrůstaly bez jakékoli náboženské výchovy, i když víra jejich bohabojného otce přece jen zanechala v jejich srdcích nesmazatelnou stopu.

Valentin již jako dítě rád maloval a při gymnáziu navštěvoval také uměleckou školu v Kyjevě. Po skončení školy se zpočátku rozhodl pro studium na Akademii výtvarných umění v Petrohradu (Sankt Peterburg). Mladého studenta se však brzy zmocnily velké pochybnosti. Byla to opravdu ta správná cesta, kterou se vydal? Je pravda, že miloval umění; ale nebylo by příliš sobecké následovat pouze své vlastní sklony? Copak netoužilo jeho srdce sloužit trpčícímu lidstvu? Vnitřní nutkání vykonat něco užitečného

nenechalo začínajícího umělce v klidu. Neměl by snad sloužit obyčejným lidem jako ošetřovatel či jako vesnický učitel? Požádal tedy ředitele školy o zaměstnání. Ten však zkušeným okem hned rozpoznal schopnosti i kvality mladého Valentina a povzbudil ho, aby se bezpodmínečně přihlásil na studium lékařství a pomáhal trpčícím jako lékař.

Když 21letý mladý muž začal v roce 1898 navštěvovat první přednášky na lékařské fakultě kyjevské univerzity (dnes Kyjevská národní univerzita Tarase Ševčenka), proslulé svojí vysokou úrovní vzdělávání, zpočátku ho přírodní vědy vůbec nebavily. Když však začali podrobně probírat lidské tělo, stala se anatomie jeho novou vášní. Celé hodiny, dokonce i noci trávil detailním skicováním pitvaných těl, a tak si osvojil mimořádné vědomosti. Studenti a profesori v něm viděli budoucího vědce. Navzdory výjimečnému zakončení studia s vyznamenáním se Valentin chtěl stát vesnickým lékařem a pomáhat chudým.

Boží prozřetelnost však nejprve povolala mladého lékaře do polní nemocnice, aby jako chirurg ošetřoval vojáky zraněné v rusko-japonské válce (1904-1905).

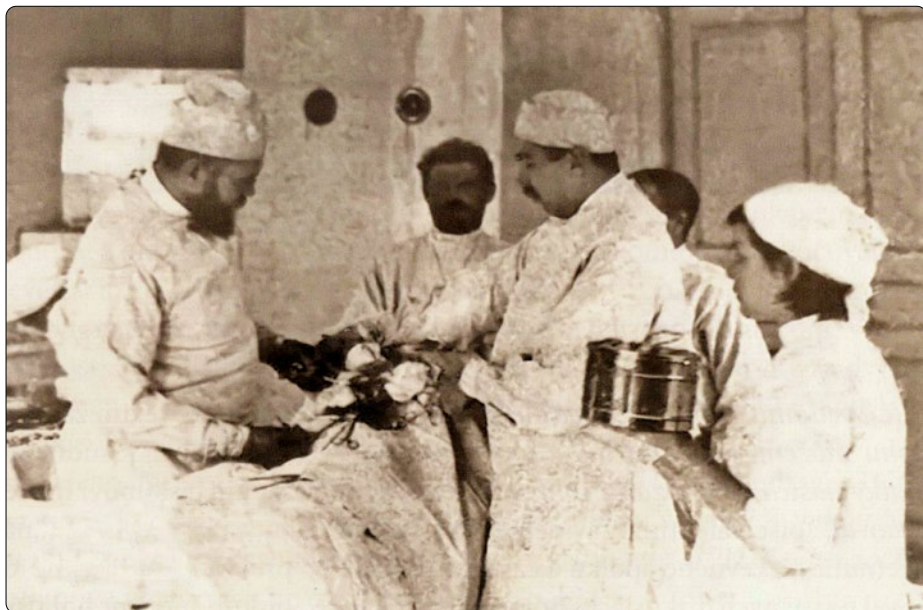
Ačkoliv měl tento 28letý lékař málo zkušeností v oblasti chirurgie, úspěšně vykonával zdlouhavé a náročné operace kostí, kloubů a lebek. V tomto období se v práci zamiloval do ukrajinské zdravotní sestry Anny, s níž se také oženil a měli spolu čtyři děti: Michajla, Helenu, Aljošu a Valentina.

Konečně v cíli svého hledání?

Koncem války mohl být konečně k dispozici prostým lidem. Začal pracovat v nemocnici na chirurgickém a očním oddělení. Jelikož mnozí asistenti nebyli dobře vyškolení, pacienti se během celkové anestezie často nacházeli ve smrtelném nebezpečí, a tak Valentin zkoumal možnosti lokální anestezie – v té době to bylo něco naprosto převratného! Opět se mu dobře hodilo někdejší intenzivní studium anatomie a uskutečnil první pokusy lokální anestezie. Všechny jeho pokusy byly korunovány úspěchem. Mladý lékař neúnavně pracoval na hledání nových a účinnějších metod s cílem zabezpečit pacientům co nejméně bolestnou léčbu. Zároveň psal svoji doktorskou práci na téma lokální anestezie. Titul ani kariéra ho nezajímaly, poháněla ho upřímná láska k lidem a touha zmírnit jejich utrpení. Právě pro tento povahový rys si ho na všech pracovištích vysoce cenili nejen nemocní pacienti, ale i kolegové.

Sám ve své autobiografii uvádí vtipný a dojmavý příklad: „Vzpomínám si na kuriózní případ, kdy mladý žebrák, slepec od útlého dětství, začal po operaci vidět. Asi za dva měsíce shromáždil mnoho slepců z celého širokého okolí a všichni přišli ke mně v dlouhém zástupu, navzájem se držíce za berle a doufajíce v uzdravení.“

Doktor Jaseněckij se stal známým v lékařském světě a jako profesora topografické anatomie a chirurgie ho zvali do nemocnic a na univerzity, aby se i tam podělil o své vědomosti. I přes pracovní vytížení se intenzivně staral o svoji rodinu, i když modlitba či návštěva kostela mu byly naprosto cizí.

Doktor Vojno-Jaseněckij při operaci

Domácí rodinné štěstí se nečekaně narušilo, když jeho milovaná manželka onemocněla tuberkulózou. V naději, že sušší podnebí by mohlo Anně pomoci, se v roce 1917 ucházel o místo primáře ve velké městské nemocnici v Taškentu, hlavním městě Uzbekistánu. Téměř 4 000 kilometrů dlouhá cesta vlakem – se čtyřmi dětmi ve věku od 6 do 12 let a s těžce nemocnou manželkou – byla nesmírně namáhavá a nové začátky náročné. Navíc byla jeho očekávání, žel, zklamána. Koncem října 1919 zůstal 42letý otec se svými dětmi sám a daleko od domova.

Mladý vdovec upadl do hlubokého zoufalství. V tomto trápení se obrátil k Bohu a hledal pomoc u něho. Ve své autobiografii píše: *„Po dvě noci jsem, stoje nad rakví u nohou zesnulé, četl žalmy; úplně sám. Druhou noc, kolem třetí hodiny, jsem četl žalm 113... Poslední slova mě překvapila a hluboce na mě zapůsobila: »Neplodnou usazuje v domě jako šťastnou matku synů.« Nevím proč, ale bez nejmenších pochybností jsem přijal slova žalmu... jako Boží pokyn pro moji instrumentárku Sofii Sergejevnu Veleckou, o níž jsem věděl pouze to, že nedávno pochovala manžela a byla bezdětná. Slova jsem přijal jako Boží pokyn vložit na ni starost o mé děti a jejich výchovu.“*

Ještě téhož rána se k ní profesor vydal a porozprávěl jí svůj noční zážitek u manželčiny rakve. A Sofie to s radostí přijala jako povolání, které jí světil Bůh.

Bůh vstoupil do jeho života

„Uvědomil jsem si, že jedině samotnému Bohu mohu vděčit za takovou dobrou náhradu matky našich dětí, a začal jsem se k němu přibližovat,“ píše Valentin. Pravidelně navštěvoval setkání církevního spolku a často se zúčastňoval vážných diskuzí. Bylo to v době, kdy sovětský režim začal pronásledovat křesťany. To vedlo také k soudnímu procesu proti taškentskému biskupovi Inocencovi. Doktor Jaseněckij se zúčastnil jednání a ve svém dlouhém projevu vehementně obhajoval pravdu, takže biskup Inocenc byl osvobozen. Na konci procesu biskup odvážnému lékaři poděkoval. Najednou se v rozhovoru nečekaně zastavil a náhle prohlásil: *„Pane doktore, musíte se stát pravoslavným knězem.“* Valentin o tomto památném okamžiku píše: *„Nikdy mi ani jen na mysl nepřišlo, že bych se měl stát*

Valentin Felixovič Vojno-Jaseněckij

knězem, ale tato slova jsem přijal jako Boží volání a spíše, než bych začal uvažovat, jsem odvětil: »Dobře, Excellence. Budu pravoslavným knězem, pokud si to přeje Bůh.“

A co je možné jen v mimořádné situaci pronásledování křesťanů: za krátkou dobu, o svátku Obětování Páně v roce 1920, byl vysvěcen na pravoslavného kněze.

Teď na něm neleželo už jen břemeno otcovských povinností v rodině, zodpo-

vědnost primáře, profesora a chirurga, ale i povinnosti pastýře duší. Skrze prohloubený život modlitby se v něm oživil a prohloubil intenzivní vztah s Bohem i větší láska k bližním. Přednášel na aktuální témata, jako například kritika materialismu, osvícenství či herezí, aby věřícím ukázal cestu v době ideologického zmatku. Ačkoliv si ještě i on sám osvojoval teologické vzdělání, jeho bystrá mysl s pronikavým úsudkem dokázala jasně pojmenovat a odsoudit politickou a ideologickou situaci komunismu. Naslouchalo mu stále více věřících i nevěřících. Když byl biskup Inocenc po dalším vykonstruovaném procesu poslán do exilu, před odchodem požádal doktora Jaseněckého, aby se stal jeho nástupcem. Všechno se muselo stát v naprostém utajení. V lékařském přestrojení vycestoval doktor Jaseněckij za dvěma biskupy v exilu, kteří ho v květnu 1923 vysvětili na biskupa. Jako patrona mu přidělili evangelistu, lékaře a malíře ikon sv. Lukáše. Doktor Jaseněckij nosil od té doby jeho jméno.

Ale už po týdnu se na prahu jeho dveří objevila sovětská tajná služba GPU (předchůdkyně KGB). Ve své autobiografii se o tom biskup Lukáš zmiňuje takto: *„Rozloučil jsem se s dětmi a Sofii Sergejevnu a poprvé jsem nastoupil do »černého*

Když arcibiskup Lazar v březnu 1996 v rámci kanonizačního procesu nechal exhumovat pozůstatky arcibiskupa Lukáše Vojno-Jaseněckého, po celém místě se rozšířila příjemná vůně. Jeho srdce, mozek, oči a plíce se našly neporušené.

havrana«, jak přezdívali auta GPU. Tak započalo jedenáct let mého pobytu ve věznicích a ve vyhnanství.“

Jedenáct let věznění a vyhnanství

Všechno to, co biskup Lukáš v následujících letech zažil, je nemožné popsat v několika řádcích: jeden výslech za druhým, hrozné věznice, pak vyhnanství na sever Ruska až k polárnímu kruhu. Kde jen mohl, působil jako kněz, ale rovněž jako lékař operoval nemocné. O jednom z vězeňských transportů píše: „Cesta po zamrzlé řece Jenisej byla pro mne v tak silném mrazu velmi těžká. Avšak právě v této těžké chvíli jsem velice jasně, téměř reálně, pocítoval, že je se mnou samotný Bůh, Ježíš Kristus, který mi dodával odvalu a posiloval mě.“ Jen díky Boží milosti dokázal přežít všechny surovosti, včetně týrání a krutého výslechu, který trval 13 dní a 13 no-

ci, přičemž mu nebylo dovoleno ani spát, ani jíst. Mučitelé ho chtěli za každou cenu zlomit a donutit k zapření kněžství. S Boží pomocí však zůstal věrný. Ve stáří napsal v dopise svému synovi: „Miloval jsem mučednictví, které tak úžasným způsobem očišťuje duši.“

V roce 1946 si Stalin uvědomil, že nemá smysl věznit či popravovat všechny schopné lidi v zemi. Biskup Lukáš byl proto znenadání oceněn „První Stalínovou cenou“, nejvyšším státním vyznamenáním, za svoji vědeckou práci v oblasti lékařství. Jediný, kdo na slavnostním udělování ceny chyběl, byl on sám, protože neměl peníze na lístek. V telegramu požádal Stalina, aby 200 000 rublů, které byly součástí ocenění, věnoval vojenským sirotkům.

V roce 1956 úplně slepý, zesláblý a s nemocným srdcem se jako 79letý vzdal prá-

ce chirurga a naplno se věnoval své diecézi na Krymském poloostrově. Již během arcibiskupského života se při jeho modlitbě událo mnoho zázraků, ale po jeho odchodu do nebe 11. června 1961 ještě mnohem více. Svatý Lukáš je dnes v Rusku považován za nejvýznamnějšího chirurga 20. století, ale tohoto muže hrdinské, nezištné lásky a oddanosti miluje ukrajinský a ruský lid především jako otce.

Hlavní pramen:

Arcibiskup Lukáš V. F. Vojno-Jaseněckij, Zamiloval jsem si utrpení...

Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2005.

(Kniha je stále k dostání – viz webové stránky www.malicecm.cz.)

*Z Vítězstvo Srdca 156/2024
přeložil a upravil -dd-*

Vatikán: Úsilí o všeobecný zákaz surrogátního mateřství je velkou bitvou naší civilizace

„Snaha o zavedení všeobecného zákazu náhradního mateřství není výlučně katolickou iniciativou, ale velkou bitvou naší civilizace,“ upozornil zástupce Svatého stolce na mezinárodní konferenci věnované právě tomuto tématu. Přestože k zákazu náhradního mateřství vyzval papež v letošním projevu k diplomatickému sboru, k dosažení mezinárodního zákazu je zapotřebí široké shody. „Je třeba být otevřený pragmatickým spojenectvím,“ dodal P. Miroslaw Wachowski, vatikánský podsekretář pro vztahy se státy.

„Trh s náhradním mateřstvím je ohromný. Stačí prolistovat internetové stránky. Potenciálním klientům jsou dokonce po svátcích nabízeny slevy. Už to samo o sobě ukazuje, nakolik se dítě stalo v praxi zbožím,“ poznamenává vatikánský diplomat.

Náhradní mateřství je podle analýzy Mons. Wachowského jedním z projevů dualismu cizího křesťanské civilizaci, v němž důstojnost nezahrnuje celou lidskou bytost, tedy jejího ducha i tělo, ale je vyhrazena pouze duchovní sféře a v praxi její vůli. Tímto způsobem se ve jméno důstojnosti ospravedlňuje celá řada praktik, jako je změna pohlaví, eutanazie, potraty nebo oplodnění in vitro.

Druhý muž papežské diplomacie poznamenal, že právě umělé oplodnění připravilo půdu pro náhradní mateřství. Spolu s ním došlo k odosobnění lidské bytosti, které je v rozporu s důstojností dítěte i jeho rodičů. Lidské plazení není čistě biologický nebo technický akt, ale je vždy součástí lidského vztahu. Počaté dítě je víc než jen produkt záměru a činů rodičů; není vyrobeno, ale přijato. V praxi umělého oplodnění jsou rodiče redukováni na roli dodavatelů genetického materiálu, zatímco embryo ve zkumavce se stále více jeví jako předmět, věc, která má být vyrobena: nikoli někdo, ale něco. Odborníci mají zajistit nejen jeho existenci, ale také jeho kvalitu, aby splňovalo očekávání klientů.

Náhradní mateřství se jeví jako další krok na této cestě. Fyzické rodičovství se odděluje od sociálního rodičovství. „Je pravda,“ připouští Mons. Wachowski, „že k takovému oddělení dochází

i v případě adopce. Oba případy se však liší tím, že v případě adopce je v centru pozornosti opuštěné dítě a jeho potřeby, a teprve poté jsou zohledněny zájmy a aspirace adoptivních rodičů. V případě náhradního mateřství je tomu přesně naopak: v podstatě jde o potřeby budoucích rodičů, kteří chtějí naplnit svou touhu mít dítě.“

Zástupce šéfa papežské diplomacie poznamenal, že náhradní mateřství je dnes propagováno jako součást tzv. reprodukční autonomie. Zaměřuje se však na skutečnost, že to, co má být pro jedny projevem autonomie, se ukazuje jako hanebný nátlak vůči druhým, počínaje samotným dítětem, které se narodí bez otce nebo bez matky, nebo které musí do svého životopisu začlenit tři či čtyři rodiče, z nichž někteří zůstanou v anonymitě. Kromě toho nelze zapominat, že náhradní mateřství se často rozvíjí na základě tržních mechanismů, které usnadňují vykořisťování zranitelných žen.

*Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)*

Heřman Josef (28)

Bůh uvrhl Heřmanovo srdce do nejhlubšího žalu. Celý konvent upřímně soucítit se zkoušeným bratrem, ale nikdo se neodvážil s ním o tom mluvit, aby jeho smutek ještě nerozmnožil.

Bůh dal knězi, který prosil o kalich utrpení, zkoušky v míře vrchovaté.

Den před Božím hodem vánočním se zdálo utrpení nesnesitelné. Jeho tělo bylo jako v plamenech a co musela duše vytrpět, to se nedá ani vypovědět. Pater nebyl s to zastat ani službu v sakristii, na kterou se vždy v noci Narození Páně tak těšil. Poprvé bylo jeho místo při půlnoční mši prázdné.

Hluboký vnitřní soucit byl vidět na knězi, který začal s modlitbou žalmů.

Když ale zazněl hlas zvonu o půlnoci, dotkla se Boží ruka svého kněze, který byl zkoušen až na hranici všeho utrpení. Nevylovitelná útěcha se naráz vlila do knězovy osamělé duše. Opět cítil Boží lásku a dobrotu nebeské Matky. Všechno trápení a žal byly pryč. Heřman vyskočil a šel do klášterního kostela, ve kterém již všechny oltáře svítily vánočními svícemi. Šel na své místo v chórové lavici a spolubratři, kteří ho překvapeně pozorovali, viděli v jeho obličejí radost a štěstí v takové míře, že jim připadalo, že se dívají na tvář anděla. Když se Heřman s chutí zapojil do modlitby, rozjasnily se všechny tváře a vánoční radost naplnila celý klášter.

Po půlnoční mši svaté byla mše za rozednění a ve dne a s přibývajícím světlem rostla i radost a útěcha v duši kněze Heřmana tak, že se mu chtělo zajásat z celého srdce.

Po skončení bohoslužby vešel Heřman do sakristie. Všiml si, že hodiny stojí. Závaží byla úplně dole. Starostlivě vytáhl závaží nahoru. Pak se s úsměvem obrátil na patera Antona, který stál vedle:

„S lidským srdcem je to jako s hodinami. Trápení jsou jeho závažími. Musí být, aby srdce správně šlo. Když je ale trápení moc velké a táhne až k zemi, pak přestane jít. Poté přijde Boží ruka a zase posune závaží nahoru.“ A Heřman právě dokončoval natažení hodin.

Téhož dne ráno šel mistr Mikuláš po bohoslužbách do dílny a jeho oči s ra-

dotí hleděly na lesk díla, které tvořil ke cti svatých Tří králů.

Vojsko německých křížáků slavilo Vánoce po nesčetných útrapách před brannými Čarohradu. Císař Fridrich si byl jist vítězstvím. V pohledu kajícího křížáka Petra hořela touha.

Co může být na Boží váze cennější? Schrána pro Tři krále od mistra Mikuláše, císařská křížová výprava, nebo tichá křížová cesta osamělého kněze Heřmana v klášteře? Kdo to může říci? Bůh neváží na obyčejné váze a mnohé, co v očích tohoto světa nic neváží, je velmi cenné na váze Boží.

ZÁZRAK NEBESKÉ MATKY

Paní Jepa, magistra ženského kláštera ve Füssenichu, stála v sakristii a podezřele dlouho se zabývala starými hodinami na stěně. Posunula závaží tak, aby řetěz vypadl ze zubů na kolečku. Nakonec si ulehčeně postěžovala:

„Bohu díky, stojí!“ Pak vyšla na klášterní dvůr a rázně zavolala: „Sestro Markéto!“

„Jsem tady!“ zazněl z druhé strany smělý hlas.

„Pojď sem,“ poručila magistra. „Pojď se mnou do sakristie!“

„Podívej se na ty hodiny!“ řekla jí rozrušeně, když vstoupily do místnosti.

„Úplně stojí!“ řekla pevně Markéta. Ještě zkusila pohnout závažími, ale nepomohlo to.

„Co s tím uděláme?“ zeptala se Jepa napjatě.

„No, co s tím uděláme?“ řekla šibal-sky Markéta, neboť již věděla, co je třeba.

„Budeme muset opět pozvat patera Heřmana ze Steinfeldu, ten je již několikrát spravoval!“

„Ano, ten umí všechno, pater Josef!“ rozzářila se Markéta.

„Ale on se jmenuje Heřman!“

„Ano, samozřejmě, Heřman. Ten umí všechno, pater Heřman!“

„Tak, to budeme muset poslat posla do Steinfeldu, aby patera přivedl. Řekni Alderichovi, který pase vepře, že má hned osedlat koně a jet do Steinfeldu. Ať jej přivede co nejdřív! Je to nepříjemné, když člověk nemá hodiny, které jdou. Celý denní řád je tak vzhůru nohama.

„Ano, ctihodná paní magistro!“ odpověděla Markéta.

„Pater Heřman nám při té příležitosti může říct pár slov pro duchovní povzbuzení. Ať mu Alderich vyřídí, že si má po cestě připravit pár myšlenek!“

Zvláštní! myslel si pastýř vepřů, když sedlal starého bělouše. Od jisté doby je pořád něco s hodinami. Dřív přece šly bez problémů.

Ano, dřív. To měl Alderich pravdu. Ale od té doby, co se věhlas patera Heřmana o jeho hodinářském umění roznesl po okolních kláštorech, byl všude zván, aby spravil hodiny. To se začaly hodiny zastavovat častěji v mnoha kláštorech. On totiž pater Heřman nerozuměl jen hodinám, ale i lidským srdcím. Dokázal kdeco napravit a paní Jepa byla sestra, která často potřebovala útěchu a povzbuzení. Bůh jí snad tu malou lest s věčně pokaženými hodinami odpustí, neboť pater Heřman dovedl mluvit do duše jako žádný jiný; asi proto, že sám byl často zkoušen a trpěl. Utrpení mu dodalo moudrosti a dobroty.

Tak jel Alderich přes eifelské vrchy do Steinfeldu. Byl to tichý muž, před několika lety přišel do ženského kláštera ve Füssenichu a tam převzal starost o vepře. A tam s ním byli spokojeni. Cestou mu teď přicházely na mysl samé smutné myšlenky. Kolik bolesti přinesly poslední roky! Napřed přišla hrozná zpráva o smrti vůdce křížácké výpravy císaře Fridricha, který se v daleké zemi utopil. Tehdy zvony na všech věžích dlouho smutně vyzváněly. Jindřich VI., císařův syn, brzy následoval otce do hrobu. Po jeho smrti se začali přít Filip Štauf a Otto, syn Jindřicha Lva, o královský trůn. Vypukla občanská válka. Adolf, kolínský arcibiskup, vytáhl s vojskem podpořit Filipa. Hordy ozbrojenců loupily a vraždily po celé zemi. Bonn a Remagen lehly popelem. Až do klidných eifelských vrchů pronikaly Filipovy divoké hordy; za nimi zůstávaly jen nárek, bída a smrt. Mnoho zpusťšených statků, vypálených vesnic viděl Alderich ze svého sedla.

(Pokračování příště)

*Podle W. Hünermann:
Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939*

Pondělí 22. 4. 2024

6:05 Cesta k andělům: kard. Dominik Duka – primas český (2. část) **6:55** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr mladých ZUŠ Jeseník **7:40** V pohorách po horách: Nad Maráskem – Brdy **7:50** Nebojte se...! Ptejte se kněze **8:50** Pocket – Los Angeles **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Dřevěné návštěvy: Silvia Belis **9:40** Outdoor Films s Josefem Bosákem: Arménie a válečný konflikt v Náhorním Karabachu **11:05** Charita pro Ukrajinu v čase války **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Romea Strata **13:15** Stíny nad Libavou **14:00** Noční univerzita: Michal Řoutil – Nevěřící, odejděte! **15:15** Poutníci času: S Ludmilou Uhrovou **15:35** V souvislostech **16:00** Plastový oceán **18:00** Sedmihlávky: Viju, viju věneček **18:05** Příběhy Starého zákona: Pomazání Davida za krále **18:15** Tara Fuki v Parniku **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Štěstí trochu jinak **19:45** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:05** Moudrost mnichů: Pokání a trest **21:20** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:30** Harfa Noemova: A. Dvořák: Te Deum **22:00** Kulatý stůl: Problémy a krize v manželství **23:20** Diecézní muzeum sakrálního umění v Blois **0:20** Jazzový večer, I. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2023 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 23. 4. 2024

6:05 Klapka s Tomášem Jungem **7:10** Mistr houslař z Jestřabí **7:27** V pohorách po horách: Spišská plesa – Vysoké Tatry **7:40** Má vlast: Šumperk **8:25** Honduras – Předtím, než odejdou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Poutníci času: S houslaři Tomášem a Karlem Vávrovými **9:40** V souvislostech **10:05** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Když docházejí síly **11:00** Zachraňme kostely: Poutní kostel svatě Anny na Annabergu – Andělské hoře **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Poušť chřestýšů **13:45** V pohorách po horách: Plešivec – Brdy **14:05** Cenakolo: Svedectví o Lásce, milosrdenství a přátelství **14:50** Výpravy do divočiny: Ukradená divočina **15:55** Muzikanti, hrajte: Moravanka **17:05** Hadí safari v Ugandě **18:00** Sedmihlávky: Viju, viju věneček **18:05** Příběhy Starého zákona: David a Goliáš **18:10** Animované biblické příběhy: Ježíšovy zázraky **18:40** Více než píseň (5. díl): Lucia Launerová a píseň Můj Abba **18:50** Zpravodajské Noeviny: 23. 4. 2024 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Stone Magic – Hradý **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Zabijte nudu **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:45** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Dana Němcová **21:00** Terra Santa News: 17. 4. 2024 **21:20** Můj chrám: Petr Hladík, ministr, kostel Neposkvrněného početí Panny Marie v Brně-Soběšicích **21:40** Rozumíme médiím: Proč potřebujeme regionální média **22:05** Má vlast: Týnský chrám **23:05** Zelená poušť **0:10** Večer chval: Živá modlitba a chvála **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 24. 4. 2024

6:05 Cesta k andělům: Jiří Strach – filmový režisér **7:00** Zpravodajské Noeviny: 23. 4. 2024 **7:20** Varhany pro svatou Zdislavu **7:35** Noční univerzita: Michal Řoutil – Nevěřící, odejděte! **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Sirotky Velké války **10:55** Obnova objektu Libušín po požáru **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dům ze skla? **14:00** Valaské písníčky a tance: Rožnovské slavnosti 2023 **15:40** Zpravodajské Noeviny: 23. 4. 2024 **16:05** Groteský Laurel a Hardyho: Výběrčí nájemného **16:35** Plody Medžugorje **16:45** Cvrlikání: Hana a Petr Ulrychovi & Javory **18:00** Sed-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

mihlávky: Viju, viju věneček **18:05** Příběhy Starého zákona: David a Saul **18:10** Strýček Emu: Brýle **18:30** Daruj písničku [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace s mladými z DŮO [L] **21:10** Terra Santa News: 24. 4. 2024 [P] **21:30** Noční univerzita: Pavol Strežo – Život „na bojišti“ **22:40** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Romea Strata **23:05** Generální audience papeže Františka **23:25** Hlubinami vesmíru s Mgr. Pavlem Gabzdylem: Měsíc – náš soupeřník **0:10** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohoří na Šumavě **0:40** Naši – osobnosti lidové kultury – Jan Miroslav Krist **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 25. 4. 2024

6:05 Klapka s Miroslavem Šolcem **7:05** Tiché hrozby – Mizející půda **7:35** Zachraňme kostely: Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích **7:55** O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků **8:15** Strípky z ostravské archeologie: Dívka jménem Mariana [P] **8:25** Terra Santa News: 24. 4. 2024 **8:45** V pohorách po horách: Jahňací štít – Vysoké Tatry **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Plastový oceán **11:05** Rozumíme médiím: Proč potřebujeme regionální média **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Luboš Malina & Kateřina García na Folkových prázdninách **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Svět – Neobyčejné ženy **14:35** Kulatý stůl: Problémy a krize v manželství **16:00** Zpravodajské Noeviny: 23. 4. 2024 **16:20** Jak potkávat svět: S Lucií Výbornou a Pavlem Helanem **18:00** Sedmihlávky: Viju, viju věneček **18:05** Příběhy Starého zákona: David a Batšeba **18:15** Ovečky: 5. neděle velikonoční **18:30** Příběh o Žofii **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Jam Session – Švýcarsko **19:45** Přejeme si... **20:05** Stvořil Bůh ratolest: Komponovaný pořad s koncertem kapely Missa věnovaný osobnosti Karla Kryla [P] **21:25** Moudrost mnichů: Umění milovat sám sebe i ostatní **21:35** Můj chrám: Tomáš Hanus, dirigent, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Brně **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Nicu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 26. 4. 2024

6:05 Cesta k andělům: Otmar Oliva – výtvarník **6:55** Chorvatsko – Moře modliteb **7:25** S chutí přes práh: Učednice Božského Mistra v Brně **7:45** Harfa Noemova: Operní předehry **8:10** Přesah: S Pražským komorním baletem **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **9:30** Cesta k pěstounství: Projekt provázení [P] **9:35** Lubor Patsch, muzikant s kamerou **10:05** Setkání: MUDr. Róbert Teley – Muzeum kardinála Štěpána Trochty ve Francově Lhotě **10:10** Dům ze skla? **11:15** ARTBITR – Kulturní magazín **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Temptation 2 – Létání **12:55** Tara Fuki v Parniku **14:00** Groteská Harolda Lloyd: O patro výš **15:15** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Folklor na rozhlasových vlnách **16:45** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **17:10** Buon giorno s Františkem **18:00** Sedmihlávky: Viju, viju věneček **18:05** Příběhy Starého zá-

kona: Král Šalamoun **18:10** Animované příběhy velikanů dějin: Ludwig van Beethoven (1770–1827) **18:40** Historie a současnost Matice svatohostýnské **19:05** V pohorách po horách: Toulání Lednicko-valtickým areálem **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Chlapi nepláčou **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Překážky rodin [L] **21:30** Moudrost mnichů: Dokonalost a vady **21:45** Poletuchy: Na skok na Tábor **22:35** Chanson Trio CouCou: Koncert Filharmonie Hradec Králové **0:00** Benin – cesta návratu **0:15** Kaplani naděje: Dagmar Sližová **0:25** Zachraňme kostely: Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech **0:45** Absolventi: Július Michnik **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 27. 4. 2024

6:05 Klapka s Karlem Tvrdíkem **7:10** Dolní Ročov **7:20** Továrna mezi vodami **8:00** Sedmihlávky: Viju, viju věneček **8:05** Animované biblické příběhy: Ježíšovy zázraky **8:35** Ovečky: 5. neděle velikonoční **8:50** Bratr oheň: Ve jménu Ježíše **9:15** Strýček Emu: Brýle **9:40** Duchovní krajina Novohradských hor: Sklářské hutě **10:10** Flešbky – Godzone podcast: Eduard Filo – Čeká nás raně křesťanské období **10:40** Groteský Harolda Lloyd: On na divokém západě **11:10** Harfa Noemova: A. Dvořák: Lužanská, I. část **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Regina Coeli **12:02** Duchovní menu: Záznam mše svatě z Katolické charismatické konference 2023 **13:15** Pod lampou **15:15** Radek Baborák & Orquestrina na Crossroads 2021 **16:15** Grofská obec Gbelany **16:45** Soláň ve vyprávění Jaroslava Halašty **17:01** Můj chrám: Michaela Šojdrová, politička, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kroměříži **17:20** V pohorách po horách: Ostrva – Vysoké Tatry **17:30** Rozumíme médiím: Digitální média a nástup AI [P] **18:00** Slovo na neděli: 5. neděle velikonoční [P] **18:20** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Lauretánská cesta **18:45** Unrest – Švýcarsko **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Zakarpatská Ukrajina **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Madam závist **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen (4. díl): Skála, na které je postaven [P] **20:55** Outdoor Films: S fotografem Karlem Návratem [P] **22:30** Sabina **0:25** Krajina pro motýly **0:40** Jan Bula – Mučednická smrt a proces blahověření **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 28. 4. 2024

6:05 Cesta k andělům: Jiří Čepel – kněz motorkář **7:00** Fotografka lidských duší **7:20** Slovo na neděli: 5. neděle velikonoční **7:40** Můj chrám: Martina Vondrová, psychoterapeutka, poutní kostel Horní Police **8:00** Stvořil Bůh ratolest: Komponovaný pořad s koncertem kapely Missa věnovaný osobnosti Karla Kryla **9:30** Lidé a město **10:10** Poutníci času: S Petrem Horálkem [P] **10:30** Mše svatá: Kroměříž, kostel sv. Jana Křtitele [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:30** V souvislostech **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:30** Muzikanti, hrajte: Moravanka, 2 **14:55** Outdoor Films: S fotografem Karlem Návratem **16:30** ARTBITR – Kulturní magazín **16:40** Dřevěné návštěvy: Václav Větvíčka [P] **17:00** The Chosen (4. díl): Skála, na které je postaven **18:00** Sedmihlávky: Májíček, májíček **18:05** Ovečky: 5. neděle velikonoční **18:20** Bratr oheň: Kázání ptákům **18:45** Strýček Emu: Pískoviště [P] **19:05** V pohorách po horách: Ruprechtický Špičák **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Něco málo o svobodě **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Olgou Sommerovou [P] **20:50** Benefiční koncert pro neziskovou organizaci Na počátku: Brno, KD Rubín **22:20** Moudrost mnichů: Umění stavět **22:35** Buon giorno s Františkem **23:20** Dítě 31 **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 22. 4. o 16:10 hod.: V škole Ducha (Zostáva učeníkom / vzdelávací program)

Duchovná obnova s Michalom Zamkovským, CScR, nakrútená v Kúpeľoch Nimnica.

Utorok 23. 4. o 20:50 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Kostol v Káne Galilejskej / dokument)

V dnešnej časti navštívime malé galilejské mestečko, ktoré je rodiskom apoštola Bartolomeja. Ročne ho navštíví približne 200 tisíc pútnikov. A prečo je také známe? Práve tu, v Káne Galilejskej vykonal Ježiš svoj prvý zázrak.

Streda 24. 4. o 20:55 hod.: 10. výročie časopisu Slovo+ (hudobný program)

Záznam zo sprievodného programu pri príležitosti podakovania za 10 rokov fungovania časopisu SLOVO+. Program moderátorsky vedie Karin Rajsá a Pavol Danko. Vypočúť si môžete podnetné rozhovory, napr. s kňazom Jankom Bucom, či speváčku Simu Martausovou alebo hudobníka Martina Husovského.

Štvrtok 25. 4. o 18:20 hod.: Svätá omša zblízka (Glória a Modlitba dňa / vzdelávací program)

Jednou z foriem modlitby je Božia oslava alebo chvála. Priblížime si význam oslavnej piesne - Glória, ktorá v liturgii zaznieva v predpísaných dňoch. Spolu s Mons. Mariánom Gavendom tak prenikneme do tajov ďalších častí svätej omše, vrátane tzv. Modlitby dňa.

Piatok 26. 4. o 17:00 hod.: Tajomstvá Vatikánu (Obyvatelia Vatikánu / dokument)

V tejto časti dokumentu budeme sledovať príbeh poľskej manželky poddostojníka Švajčiarskej gardy, žijúcej vo Vatikáne, a tiež život štyroch chlapcov - vatikánskych miništrantov, ktorí študujú v tzv. Preseminariu.

Sobota 27. 4. o 20:30 hod.: Svätý Ignác z Loyoly (film)

Film prináša ľudský pohľad na sv. Ignáca z Loyoly - zakladateľa jezuitov, prezývaného aj „svätcom druhej šance“. Je napínavým príbehom skutočného muža, vojaka. Jeho dielo - Duchovné cvičenia - pomohlo množstvu hľadajúcich urobiť životné rozhodnutie.

Nedeľa 28. 4. o 20:40 hod.: Vatikánske múzeá (Sixtínska kaplnka / dokument)

V tejto časti dokumentárneho seriálu nám riaditeľ Vatikánskych múzeí a iní odborníci porozprávajú o tom, ako sa vyvíjala stavba Sixtínskej kaplnky v priebehu dejín.

CINELUX: Sobota 27. 4. Klukaté cesty (God Bless the Broken Road)

Liturgická čtení

Nedeľa 21. 4. - 4. nedeľa velikonoční

1. čt.: Sk 4,8-12
 Ž 118(117),1+8-9.21-23.
 26+28-29

Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Jan 3,1-2

Ev.: Jan 10,11-18

Pondělí 22. 4. - ferie

1. čt.: Sk 11,1-18
 Ž 42(41),2-3; 43(42),3.4

Odp.: 42(41),3a (*Má duše žízni po živém Bohu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,1-10

Úterý 23. 4. - svátek

sv. Vojtěcha

1. čt.: Sk 13,46-49
 nebo Kol 1,24-29; 2,4-8
 Ž 96(95),1-2a.2b-3.7-8a.10

Odp.: srov. 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,11-16

Středa 24. 4. - nezávazná památka sv. Jíří nebo sv. Fidela ze Sigmarinky

1. čt.: Sk 12,24-13,5a
 Ž 67(66),2-3.5.6+8

Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 12,44-50

Čtvrtek 25. 4. - svátek sv. Marka

1. čt.: 1 Petr 5,5b-14
 Ž 89(88),2-3.6-7.16-17

Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 16,15-20

Pátek 26. 4. - ferie

1. čt.: Sk 13,26-33
 Ž 2,6-7.8-9.10-11

Odp.: 7b (*Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 14,1-6

Sobota 27. 4. - ferie

1. čt.: Sk 13,44-52
 Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4
 Odp.: 3c (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 14,7-14

BREVIÁŘ PRO LAIKY

20. - 27. DUBNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 21. 4.		PO 22. 4.		ÚT 23. 4.		ST 24. 4.		ČT 25. 4.		PÁ 26. 4.		SO 27. 4.	
Antifona	518	582	518	582	1722	1941	518	582	1354	1499	518	582	518	582
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	518	582	1349	1494	518	582	1673	1893	518	582	518	582
Antifony	563	633	1151	1279	1350	1494	1183	1313	1682	1499	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	813	914	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	563	634	567	638	1350	1495	573	645	1682	1500	580	652	583	656
Antifona k Zach. kantiku	563	634	567	638	1350	1495	574	645	1354	1500	580	653	583	656
Prosby	564	634	567	638	1724	1943	574	645	1683	1500	580	653	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	568	639	1350	1495	1353	1498	1354	1501	581	653	584	657
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	564	635	568	639	1726	1945	574	646	1684	1501	581	654	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	568	639	1350	1495	574	646	1354	1501	581	653	584	657
Nešpory:														
Hymnus	517	581	517	581	517	581	1351	1496	517	581	1685	1502	517	581
Antifony	561	632	565	636	1161	1290	1715	1932	1193	1324	1685	1503	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1715	1932	1193	1324	1678	1897	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	561	632	565	636	569	640	1352	1497	575	647	1686	1503	582	655
Ant. ke kant. P. M.	562	632	566	637	569	640	1352	1497	576	648	1354	1504	582	655
Prosby	562	633	566	637	569	641	1718	1936	576	648	1686	1504	582	655
Záv. modlitba	564	635	564	635	568	639	1350	1495	1353	1498	1354	1501	581	653
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Matice cyrilometodějská s. r. o. Knihkupectví a zásilková služba

APOŠTOLSKÁ EXHORTACE

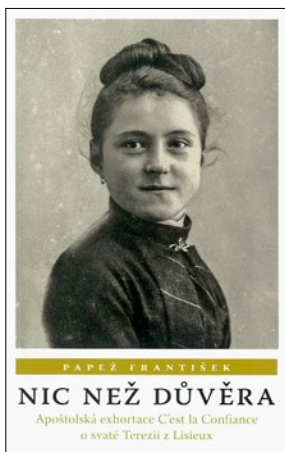
NIC NEŽ DŮVĚRA • APOŠTOLSKÁ EXHORTACE
C'EST LA CONFIANCE O DŮVĚŘE V MILOSRDNOU
BOŽÍ LÁSKU U PŘÍLEŽITOSTI 150. VÝROČÍ
NAROZENÍ SVATÉ TEREZIE OD DÍTĚTE JEŽÍŠE
A SVATÉ TVÁŘE

*Papež František • Z italštiny přeložila Jana Hovorková
Odpovědná redaktorka Markéta Protivánková*

Vyšlo s církevním schválením. Svatá Terezie z Lisieux je jednou z nejznámějších a nejoblíbenějších světic na světě. Podobně jako svatého Františka z Assisi ji mají rádi i ti, kteří nejsou křesťany, a dokonce i nevěřící. Papež František jí v exhortaci *C'est la Confiance* věnuje zvláštní pozornost a ukazuje, čím je tato mladá dívka inspirativní pro nás. V době plně izolovaných jedinců uzavírajících se do svých bublin a ulit vlastních zájmů nám ukazuje krásu života jako daru. Tváří v tvář povrchností všeho druhu je Terezie svědkem evangelní radikality. V prostředí, kde má navrch individualismus, nám pomáhá objevit hodnotu lásky. Ve společnosti posedlé vlastní image a falešnými celebritami nám ukazuje cestu skrytosti a prostoty. V době, která ponechává tolik lidí na okraji a společenském dně, nás svěřice učí, jak krásné je pečovat o druhé a být tu pro ně.

*Karmelitánské nakladatelství
ve společnosti KatMedia, s. r. o.*

*Brož., 115x180 mm,
52 stran, 99 Kč*

SVATÝ FRANTIŠEK Z ASSISI

FRANTIŠEK Z ASSISI V KOMIKSU

Text Lorenzo Quadri • Ilustrace Bruno Dolif • Z italštiny přeložila Kateřina Lachmanová

Tato knížka o svatém Františkovi je zábavné vyprávění o životě neobyčejného muže: velkého, moudrého mystika i slitovného prostáčka Božího se srdcem na dlani. Vhodné pro děti od 9 let.

*Pavel Nebojsa - Doron • Brož., A5,
křídový papír, 64 stran, 179 Kč*

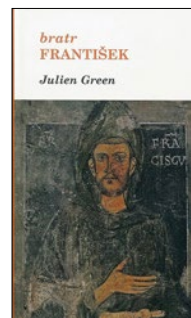

BRATR FRANTIŠEK

Julien Green • Z francouzského originálu přeložila Anděla Janoušková

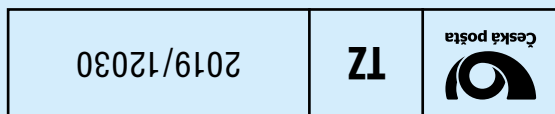
Knihy z pera francouzského autora mapuje životní osudy asi největší postavy středověkého mnišství sv. Františka od jeho narození v rodině soukeníka z umbrijského městečka Assisi, přes bezstarostné rozpustilé mládí a zlomový okamžik, kdy se rozhodl opustit kariéru obchodníka a dát se do služeb Božích, přes období velkého hledání naplněného vidinami a zjeveními až k vytvoření svého bratrstva, které opustilo bohatství tehdejšího řádového života a vydalo se cestou naprosté oddanosti a chudoby a vrcholí jeho nepochopením a smrtí. Autor se snaží o pečlivé rozkrytí skutečných událostí, které jsou mnohdy zahaleny do apologetického hávu hagiografických legend, a při tom neopomíjí sledovat i dobové jevy, které vytvářely soudobé klima.

*Cesta • Druhé vydání
Váz., 115x195 mm, 384 stran, 380 Kč*

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, společnost, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.